

Uel aastal.

Wist! Oh Jummal Ioja, pühha Balm.

Nüüd jälle näinud meie silm,
Et wannemaks on läinud ilm,
Ja Jummal wõtnud armoga
Meil ue aasta walmista.

Siis wõtta ue aastaga
Meid, Jummal, jälle kaitseda;
Keif päwad, mis sa ette tood
Ja keif, mis mullast uest lood.

Oh anna rahho wallitsust
Ja põldudele siggidust,
Ni tuida sinna isse tead,
Kes maad ja linnad üllal pead.

Kes rasket koormat kandwad siin
Ja kedda waewab haigus, piin:
Meid tomba wälja, armwita
Ja keiges hädas finnita.

Jah! aeg kül aastast aastani
Siin lähhab lendes eddasi;
Ka nenda meie temmaga
Siit same ärra ruttama.

Ei Ioja jätta omma wiit;
Ihm tulles ja ilm lähhab siit,
Ja igga ue aastaga
Saab rahwas arro teggema.

Oh olle, Jummal! päwad, dõd
Siis meie jures, meie tööd
Ja ihho terwist õnnista,
Et woime rõõmsast tännada.

Keif tundko rõmo maast ja weest,
Ja sojast päik'sest, pilwedest,
Ja õnnista keif Maarja maad,
Et meile tulles rõõmsad a'ad!

Ja on se sinno tahtminne,
Oh Issand, et ni mitmele
Sel aastal tulles wiimne tund:
Siin anna armo, rahho-und!

Friedrich.